

sobota **1** listopad

Aj, já kladu před vás cestu života i cestu smrti.

Jeremiáš 21,8

Osvědčuji proti tobě dnes nebem a zemí, že jsem život i smrt předložil, požehnání i zlořečenství; vyvolíš sobě tedy život, abys živ byl.

5. Mojžíšova 30,19

Jsou dvě otázky, na které nemůže dát lidský rozum odpověď. A přece odpovědi na ně mají pro každého z nás rozhodující význam. Jen Bůh je může zodpovědět, a On to činí ve Své Knize, v Bibli.

Nejprve jde o otázku hříchu: Na provinilém člověku spočívá Boží spravedlivý rozsudek. Jak mu může být odpuštěno tak, aby byl se svatým Bohem v pokoji? – Tím, že uvěří

v Ježíše Krista, jenž „učinil pokoj skrze krev kříže svého“ (Koloským 1,20). „V něm máme vykoupení skrze krev jeho, totiž odpuštění hříchů, podle bohatství milosti jeho.“ (Efezským 1,7)

Další otázka, na kterou může dát odpověď rovněž pouze Bible, zní: Co se stane po smrti? Bible rozlišuje dvě třídy lidí. Takové, kteří zemrou jako věřící, a takové, kteří zůstanou nevěřícími. U prvně jmenovaných jde duše do odpočínutí u Ježíše a očekává slávu. Pro ty druhé už není naděje na záchranu, nýbrž jen hrozná jistota věčného trápení (Lukáš 16,25–26).

Možná že považujete toto rozdělení za zjednodušené. Předpokládali byste jemnější rozdělení, větší rozmanitost. Ale přesto je tomu tak. Bůh je svrchovaný a žádný myslitel nebo filozof Mu nemůže vnutit svůj systém. On nám sdělil vše, abychom už nyní mohli zvolit své věčné určení. Už jste to učinili?

————— sobota 1. listopad 2003 —————

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

neděle

2

listopad

A nejen nadějí, ale také chlubíme se souženými, věduce, že soužení trpělivost působí.

Římanům 5,3

Myšlenky k Epištole Římanům

Za křesťanem leží očištěná minulost a je mu pevně zaslíbena slavná budoucnost u Boha. Pro přítomnost stojí v Boží milosti nebo přízní. To ukázaly první dva verše této kapitoly.

To ale neznamena, že by mu pro dobu, po kterou ještě bude žít na zemi, byly zaslíbeny jen příznivé životní okolnosti. Naopak, i křesťan je vystaven utrpením, tak jako druzí; nadto musí ještě často pro své křesťanství strpět neporozumění, odpor, posměch nebo dokonce pronásledování.

Jestliže pro nějakého člověka spočívá všechno štěstí v pozemském blahobytu, mohou u něho nepříznivé okolnosti života

vyvolávat jen mrzutost a netrpělivost. Křesťan se ale může chlubit soužením. Jestliže je jeho víra pravá a on vede svůj život vědomě s Kristem, dívá se na soužení jako na prostředky k požehnání.

Když je věřící v trápení, vidí, jak velmi je odkázán na Boha, a zakouší Boží lásku a útěchu takovým způsobem, jak by to bez těžkostí asi nepoznal. Tato hluboce pocítovaná Kristova blízkost způsobuje trpělivost nebo-li vytrvání.

Křesťan se potom učí, že vše, co je „proti němu“, nemůže nic zmoci, protože „Bůh je pro něho“. Činí zkušenost, že soužení života se nemohou dotknout jeho postavení před Bohem. Jen si ještě hlouběji uvědomuje své ospravedlnění, svůj pokoj s Bohem, své postavení v Boží milosti, svou budoucí naději. A ví také, že jej nic nemůže oddělit od lásky Krista a od Boží lásky, která je v Kristu Ježíši (srovnej s kap. 8,31–39).

(pokračování příští neděli)

---

2. listopad 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

pondělí **3** listopad

Věrná jest tato řeč a všelijak oblíbení hodná, že Kristus Ježíš přišel na svět, aby hříšné spasil, z nichž já první jsem.

1. Timoteovi 1,15

Toto tvrzení zní téměř jako přísězné ujištění. Proč zde apoštol tak velmi zdůrazňuje, že Kristus přišel na svět, aby spasil hříšníky?

Při zvěstování poselství o spasení narážel Pavel u Židů na odpor. Nechtěli uznat, že Ježíš je ten zaslíbený Mesiáš Izraele. Vždyť tomu nebylo tak dlouho, co byl Ježíš Kristus v Jeruzalémě ukřižován. A proto se podstatná část apoštolova kázání zabývala skutečností, že Ježíš nejen zemřel, nýbrž také vstal z mrtvých, a nyní žije. Vzpomínka na to

byla pochopitelně pro mnoho židovských krajanů nepřijemná.

Avšak Pavel jim nyní toužil ukázat, že jim Bůh nabízí odpuštění, a to právě skrze toho Ježíše, kterého ukřižovali. „Důkazem“ je Pavlova vlastní neslavná minulost. On sám byl fanatickým pronásledovatelem Krista. Mnoho Židů ho tak znalo. Ale před branami Damašku se setkal s oslaveným Kristem a tento zážitek jej přinutil ke změně smýšlení (Skutky ap. 9).

V tomto smyslu se Pavel v dnešním verši nazývá „prvním“, to znamená největším hříšníkem. I když se příběh jeho obrácení mohl Židům zdát neobyčejný, ba nevěrohodný, byl důkazem, že i méně známí hříšníci mohou být ještě spaseni. Pavel využil každou příležitost k tomu, aby o tom věrohodně vydal svědectví.

---

3. listopad 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

úterý **4** listopad

Není spravedlivého, ani jednoho. Není rozumného, není, kdo by hledal Boha. Všichni se uchýlili, spolu neužiteční učení jsou; není, kdo by činil dobré, není ani jednoho.

Římanům 3,10-12

Není rozdílů

Může společnost skutečně za všechny nepořádky v zemi? Ne, samozřejmě že ne! Je to příliš laciné klást všechny nežádoucí výstřelky naší doby k tíži nějaké anonymní společnosti. Nakonec i my patříme ke společnosti; slušní lidé i sociálně pokleslí, ctihodní i trestanci.

Všichni dohromady tvoříme společnost, a naopak společnost se zase skládá z nás

jednotlivců. Proto celá společnost není ničím jiným, než naším obrazem. Všechny projevy zla, které na společnosti tak ostře kritizujeme, mají svůj kořen v našem vlastním srdci! Možná že nám dosud chyběla jen příležitost je učinit!

Samozřejmě že to nevidíme rádi, jsme-li házeni do jednoho pytle s vyvrheli lidstva. Ale chtějme jednou dovolit svému svědomí dát upřímnou odpověď! Pak budeme muset dát zapravdu Božímu úsudku v Bibli, že slovem „všichni“ jsme opravdu míněni všichni: „*Neboť není rozdílu. Všichni zajisté zhřešili, a nemají slávy Boží...*“ Jak je dobré, že Bůh nám v téže větě také ukazuje, jak to může být s lidmi lepší: „*Spravedliví pak učinění dávají daro, milostí jeho, skrze vykoupení, které se stalo v Kristu Ježíši.*“ (Římanům 3,22–24)

---

4. listopad 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

středa **5** listopad

Neboť to jest dobré a vzácné před spasitelem naším Bohem, který chce, aby všichni lidé spaseni byli, a k známosti pravdy přišli. 1. Timoteovi 2,3.4

Žádný člověk nepřijde „k poznání pravdy“ sám od sebe. Poznání o Bohu a o sobě samém může v srdci člověka způsobit jedině Bůh sám. I víra v dílo smíření Ježíše Krista na kříži Golgoty je Božím darem. Všechno vychází od Spasitele-Boha, který pro každého připravil cestu spasení.

Kdo je tento Spasitel-Bůh? Je to Bůh, který už v dávné době zachránil Svůj izraelský národ z velkých soužení. To je shrnuto v titulu *Spasitel* (nebo *Vykupitel*; srovnej s Izaiáš 43,3), který ukazuje, jak velmi Bohu záleží na záchraně lidí. Dnes se však nejedná v prvé řadě o záchranu z těžkostí života. Když Bůh chce, aby všichni lidé byli spaseni, jde

o spasení od soudu, který hrozí každému, kdo přechází do věčnosti, aniž by měl své věci s Bohem v pořádku. Všichni se jednou budou muset před Ním zjevit a odpovídat se, ať chtějí nebo nechtějí.

Před Božím soudním trůnem budou lidé souzeni podle toho, co činili zde na zemi. A všichni tam budou shledáni provinilými, neboť „všichni zhřešili a nedosahují slávy Boží“ (Římanům 3,23). Proto tam také nebude žádný obhájce, který by se jich mohl ujmout. Na to už bude pozdě.

Ale dnes, dokud jsme ještě na zemi, tu obhájce je. Je tu „Prostředník“, který se nás zastane: „Jeden jest zajisté Bůh, jeden také i prostředník Boží a lidský, člověk Kristus Ježíš, který dal sebe samého mzdu na vykoupení za všechny.“ (1. Timoteovi 2,5) Ten, kdo Ho nyní použije pro sebe jako „mzdu na vykoupení“, „nepřijde na soud“, ale už nyní bude osvobozen od vší viny. To je nabídka spasení Spasitele-Boha, která platí až do dnešního dne.

---

5. listopad 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

čtvrtek

6

listopad

Věci skryté jsou Hospodina Boha našeho, věci pak zjevené, ty jsou naše a synů našich, abychom plnili všechna slova zákona tohoto. 5. Mojžíšova 29,29

Je to vzácný verš jak pro izraelský národ, tak i pro lidi všeobecně.

„Věci zjevené, ty jsou naše..., abychom plnili všechna slova zákona tohoto.“ Skrze Mojžíše sdělil Bůh Svému lidu, co od něho očekává, aby mu mohl žehnat. Lid měl nyní poslouchat všech těchto slov. Jestliže ale Izrael klesne, co potom?

Bůh volá všechny lidi k poslušnosti Svě vůle zjevené v Bibli. Bylo tomu tak už u prvního lidského páru v zahradě Eden. Adam a Eva měli jasný příkaz od svého Stvořitele a měli ho být poslušni.

Oni však selhali a přestoupili Boží přikázání. Izrael rovněž selhal a Boha neposlouchal. I my všichni jsme klesli a nedělali jsme to, co od nás Bůh očekával. Jak málo se člověk stará o Boha a o Jeho spravedlivé nároky. Ale co teď?

Naštěstí jsou tu „věci skryté“ našeho Boha. Jsou to Boží zdroje pomoci v milosti, to, co činí ve Svém neomezeném milosrdenství. Nejprve pro Izraele, s nímž Bůh přes jeho naprosté selhání dojde ke Svému cíli, – ale také pro každého z nás tu je naděje. Když Kristus přišel na tuto zem a jako Vykupitel zemřel na kříži, zjevil Bůh Své srdce plné lásky a milosti. Ty „skryté věci“ přišly na světlo, a tím nám bylo ukázáno východisko z naší beznadějně situace před Bohem. Znamená to: V upřímném pokání a lítosti se *obrátit* k Bohu a věřit ve Vykupitele a Jeho dílo vykoupení.

---

6. listopad 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

pátek **7** listopad

Kdo věří v něho, nebude odsouzen, ale kdo nevěří, již jest odsouzen; nebo neuvěřil ve jméno jednorozeného Syna Božího. Jan 3,18

Kdož pak neuvěří, budeť zatracen.

Marek 16,16

Aniž já tebe odsuzuji

Zákoníci a farizeové přivádějí k Ježíšovi ženu přistiženou při cizoložství. Jejich srdce nenaplnuje tolik rozhořčení kvůli tomuto hříchu, jako myšlenka přivést při této příležitosti Pána Ježíše do úzkých: „V zákoně Mojžíš přikázal nám takové kamenovati. Ty pak co pravíš?“ (Jan 8,5) Jestliže Ježíš odpoví, že je třeba provinilou zprostit trestu, popře božskou autoritu zákona. Jestliže prohlásí,

že je třeba ji kamenovat, bude odporovat milosti, která skrze Něho přišla. Ježíš neodpovídá. Toto mlčení přivádí muže, kteří již vychutnávají svůj triumf, k zoufalství. Ale Ježíš vystřeluje šíp, který proniká do jejich svědomí: „Kdo jest z vás bez hříchu, nejprv hod' na ni kamenem.“ Je to, jako kdyby jim řekl: „Hřích této ženy je ohavný a zaslouží spravedlivé odsouzení. Ale jak je to s vámi? Jste vy bez hříchu? Nejste také provinilí?“ A žalobci se zahanbeni vytrácejí.

Žena zůstává s Ježíšem sama. Možná že nejprve s ulehčením vidí, jak se vzdalují ti, kteří chtěli její smrt, ale pak se snad cítí ustrašená v přítomnosti Toho, který, protože byl bez hříchu, ji mohl odsoudit. Ale slyší uklidňující slova: „Aniž já tebe odsuzuji.“

Čtenáři, pojď k Ježíšovi takový, jaký jsi. Uznej před Ním svou vinu. I tobě odpoví: „Aniž já tebe odsuzuji. Chci tě zachránit. Dal jsem za tebe Svůj život.“

---

7. listopad 2003

„Dobrá setba“ **IGBA** Dillenburg, SRN

sobota**8****listopad**

**V srdci svém skládám řeč tvou, abych ne-
hřešil proti tobě.**

Žalm 119,11

Cenné ozdoby, zlaté mince, ale také cenné papíry se uchovávají v trezoru. Tímto způsobem člověk chrání před zloději a lupiči to, co má vysokou cenu.

Muž, jenž složil 119. Žalm, vlastnil také něco vzácného: Boží slovo. Pro tento vzácný poklad našel bezpečné místo, a tím bylo jeho srdce. V něm uchovával toto slovo.

Jako věřící křesťané vlastníme nejen části Starého zákona jako skladatel 119. Žalmu, nýbrž úplné Boží slovo – Starý i Nový zákon. Kde uchováváme tento poklad?

Řekneš: Bibli mám uloženou v knihovně. Tam je bezpečná. – Nuže, myslím, že v našem verši nejde o materiální stránku psaného Božího slova, nýbrž o obsah Bible. Můžeme totiž Bibli vlastnit, a přitom nemusíme znát její obsah. – Možná že jsme dříve četli Boží slovo pravidelně. Ale teď už ne. – Dábel, svět, nevěřící přátelé atd. nám Boží slovo ukradli. Jak to mohli učinit? Když neukládáme Boží slovo v srdci, tam, kde je sídlo našich náklonností a zdroj všech pohnutek, které ovládají náš život, může nám být vzato.

Je důležité, abychom Boží slovo nejen četli, nýbrž abychom to, co jsme si přečetli, také opatrovali v srdci. Jen tak zůstanou naše nohy na cestě, která se Bohu líbí. Jenom když Boží slovo může určovat náš život, zůstaneme zachováni před hříšnými slovy a skutky.

---

8. listopad 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

neděle

9

listopad

**Věduce, že soužení trpělivost působí,
a trpělivost zkušení, zkušení pak naději.**

Římanům 5,3.4

Myšlenky k Epištole Římanům

Soužení sama o sobě nejsou příjemná, nýbrž bolestivá. Mnohé náboženské kultury si získávají členy příslibem, že pak už nebudou mít v životě žádné problémy. V protikladu k tomu řekl Ježíš Kristus Svým následovníkům: „Na světě soužení míti budete, ale doufejte, já jsem přemohl svět.“ (Jan 16,33) Soužení slouží zároveň k tomu, aby křesťana, který žije vědomě se svým Pánem, podporovala ve vývoji jeho duchovní zralosti. Způsobují celou řadu požehnání.

Po trpělivosti (vytrvání) je zkušení (osvědčení) druhým článkem v této řadě. V těžkostech života se pozná, že pravá víra ve zkoušce obstojí – osvědčí se.

Jestliže však byl někdo křesťanstvím přitážen jen na základě citů a přiznal se ke Kristu jen navenek, pak se ukáže to, co Pán Ježíš řekl v podobenství o rozsévači: „Ale kteří na skálu, ti když slyší, s radostí přijímají slovo, ale ti kořenů nemají; ti na čas věří, a v čas pokušení odstupují.“ (Lukáš 8,13)

Poslední je jmenována naděje. Byla o ní zmínka už ve 2. verši jako o „naději slávy“. Jistota víry křesťana, že Bůh má pro něho slavnou budoucnost, není oslabena utrpením. A když se setkáme s křesťany, jejichž zvláštní klid, trpělivost a živá naděje v budoucnost u Boha na nás silně působí, pak můžeme očekávat, že k této duchovní zralosti dospěli skrze mnohé těžkosti.

(pokračování příští neděli)

---

9. listopad 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

pondělí **10** listopad

Kterak my utečeme, takového zanedbávajícího spasení?

Židům 2,3

Osud vaší duše

Patříte k těm, kteří se domnívají, že člověk nemá duši, a tvrdí, že smrtí je všemu konec? Jestliže ano, pak se klamete. Boží slovo svědčí o opaku:

„Uloženo jest lidem jednou umřítí, a potom bude soud.“ (Židům 9,27)

Ale možná že znáte Boží varování, avšak myslíte si, že není třeba věřit v Pána Ježíše

Krista jako ve svého osobního Spasitele, jako ve Spasitele vaší duše. Dovolte, abychom vás upozornili, že vaše duše nemůže zaniknout. Má věčnou existenci. I když opustíte tento svět, vaše existence tím nekončí. Budete buď šťastni s Kristem nebo nešťastni a bez naděje ve tmě daleko od Něho. O věčném osudu vaší duše se rozhoduje nyní.

Bůh, který zná cenu vaší duše, učinil vše, co je nezbytné, aby mohla být spasena: „Nebo tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal, aby každý, kdo věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný.“ (Jan 3,16)

Pojďte k Ježíši a vyznejte Mu své hříchy. Ale nemeškejte: Dnes je den spasení (2. Korintským 6,2).

Pojďte k Ježíši dnes!

10. listopad 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

úterý

11

listopad

Nemaje podoby ani krásy.

Izaiáš 53,2

**A když se modlil, učiněna jest tvář jeho
proměněná, a oděv jeho bílý a stkvoucí.**

Lukáš 9,29

**Jakožto ti, kteříž jsme očima svýma viděli
jeho velebnost.**

2. Petra 1,16

Co Ježíš skryl (1)

Boží Syn se nemohl objevit na zemi takový, jaký je ve Své božské slávě. Aby se Svému stvoření představil v milosti, oblékl lidskou tvářnost a *zahalil* tak to, co by člověk nemohl snést.

V Evangeliích čteme, že při některých příležitostech se závoj, abychom tak řekli, poodhalil. Na hoře proměnění byli tři učedníci svědky výjevu, který po určitou dobu drželi v tajnosti. Možná že zapomněli, že ten, s kterým chodili, je Pán slávy. A pro dodání odvahy bylo nezbytné, aby jim byl ukázán paprsek Jeho majestátu. Jak asi srdce těchto učedníků hořela a jak byla jejich víra posilněna!

V zahradě Getsemane vyšel Ježíš naproti těm, kteří Jej přišli zajmout, a řekl jim: „Koho hledáte?“ Odpověděli Mu: „Ježíše Nazaretského.“ Ježíš jim řekl: „Jáť jsem...“ A oni couvli a padli k zemi (Jan 18,4-6). Zástup protivníků nebyl tentokrát odzbrojen. Bylo třeba, aby Syn člověka byl vydán.

Přijde den, kdy bude Jeho sláva plně uznána: Každé koleno se skloní a každý jazyk bude vyznávat, že Ježíš Kristus je Pán, k slávě Boha Otce (Filipským 2,10.11).

---

11. listopad 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

středa **12** listopad

Oznámil jsem jméno tvé lidem, které jsi mi dal z světa...

A známé jsem jim učinil jméno tvé.

Jan 17,6.26

Co Ježíš zjevil (2)

Podstatným charakterem Ježíšovy služby v tomto světě bylo zjevení Otce. Ukázal, co se nalézalo v Božím srdci ohledně stvoření, které padlo: ne zatracení, ale odpuštění a milost na základě oběti, kterou Pán Ježíš měl přinést.

Skláníme se před tajemstvím vtělení. „Bůh, zjevený v těle“ (1. Timoteovi 3,16) procházel cestami tohoto světa nepochopen, unaven, maje všechny proti sobě, ale přitom neúnavně běžel svůj běh k vytčenému cíli: ke kříži Golgoty.

Slova, která Ježíš mluvil, nevyjadřovala lidské myšlenky; byla to Boží slova (Jan 3,34). Všechny city Jeho srdce odpovídaly plnosti Božství, která v Něm přebývala (Koloským 1,19). Byl tím, co říkal (Jan 8,25). „To, což myslím, nepředstihá úst mých.“ (Žalm 17,3) Stačí, když nahlédneme do svého vlastního srdce, abychom porozuměli, jak daleko jsme od takové dokonalosti, protože slova jsou pro nás až příliš často prostředkem k zastření našich myšlenek.

Když byl Pán Ježíš ukřižován, věděl, že vše je dokonáno. Proto mluvil svobodně o novém vztahu, který byl s konečnou platností skrze Něho ustaven se zachráněným člověkem. Marie slyšela onoho slavného jitra vzkříšení nádherné sdělení: „Vstupuji k Otci svému, a k Otci vašemu, k Bohu svému, a k Bohu vašemu.“ (Jan 20,17) Obdivuhodná slova z úst Spasitele, který zemřel a byl vzkříšen!

---

12. listopad 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

čtvrtek **13** listopad

Obrátili jste se k Bohu od model, abyste sloužili Bohu živému a pravému, a očekávali Syna jeho s nebe, kteréhož vzkřísil z mrtvých, totiž Ježíše, který vysvobodil nás od hněvu budoucího.

1. Tesalonickým 1,9,10

Jeho hříchy

„Zase do shromáždění!“ zvolal zoufale jeden mladík. „Pořád to samé: pokání, obrácení. Už toho mám dost!“ Matka ustrašeně couvla. Má doma sedm dětí. Otec je už dlouho mrtev. Antonín je znám jako „ostrý hoch“. Má styky s nejhrošími chlapci a někdy se i sám hrozí svého chování.

Přesto se nechal pozvat do tábora mládeže. „Však brzy uvidí,“ řekl. „Já jim ukáži, kdo

jsem.“ Při shromážděních, když se četlo z Bible, zůstával nedotčen. Slova se odrážela od jeho svědomí jako od pancíře. Ale jednoho dne jej odzbrojila a zneklidnila dvě slova: moje hříchy. Všechny je viděl. Dostal strach a pochopil, proč není šťastný: má proti sobě Boha. Ale ne, mýlí se, to on je *proti Bohu*. Bůh má s ním soucit a chce jej spasit. Už udělal to, co je k tomu nutné, když dal Svého jediného Syna, aby každý, kdo v Něho věří, nezhynul, ale měl život věčný (Jan 3,16).

Antonín přemýšlí: „Bůh zachraňuje každého, kdo věří, – pak jsem tedy zachráněn i já, neboť Bůh nelže.“ Vzal Boha za slovo a osušil slzy. Je zbaven nejhroznějšího břemene. Nadále chce být ve službě Boha, který jej vysvobodil.

---

13. listopad 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

pátek **14** listopad

Ale pravím vám, že z každého slova prázdného, které mluvíti budou lidé, vydají počet v den soudný. Matouš 12,36

A tak jeden každý z nás sám za sebe počet vydávati bude Bohu. Římanům 14,12

Jeden evangelista mluvil o slovech ze 4. Mojžíšovy knihy 32,23: „Vězte, že hřích váš najde vás.“ (přel.) Trval na tom, že můžeme svá pochybení skrýt před zraky všech lidí, ale před Bohem ne. Pokud už zde na zemi neobdržíme odpuštění, budeme nakonec mít co činit s Bohem ohledně všech svých vin.

O několik dnů později se ke kazateli dostavil neznámý člověk s žádostí: „Pane, žádám vás, abyste mi sdělil obsah dopisu, který jste o mně dostal.“

- „Proč si myslíte, že jsem dostal nějaký dopis, který se vás týkal? Neznám vás.“
- „To, co jste večer řekl, mě nenechává v tomto směru na pochybách. Když jste s důrazem opakoval: „Vězte, že hřích váš najde vás,“ díval jste se na mne jako na provinilce!“
- „Mohu vás ujistit, že se mýlíte. Nemám v ruce žádný dopis. Ale z čeho se cítíte být obviněn, ať právem či neprávem?“
- „Jakým právem se mne ptáte? Nepřijímám vás za svého zpovědníka!“
- „Vskutku nemáte žádný důvod, abyste mi skládal účty; ale budete je muset složit Bohu, neboť takový je nezměnitelný zákon: váš hřích vás najde.“

Návštěvník svěsil hlavu.

„Dnes,“ dodal evangelista, „se vám Bůh nepředstavuje jako Soudce. dnes vám nabízí odpuštění hříchů a věčné spasení ve Svém Synu, Ježíši Kristu.“

---

14. listopad 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

sobota **15** listopad

Bůh pak to, což předzvěstoval skrze ústa všech proroků svých, že měl Kristus trpěti, tak naplnil. Protož číňte pokání, a obraťte se, aby byli shlazení hříchové vaši.

Skutky ap. 3,18.19

Jediný Spasitel lidí

John Mott (nositel Nobelovy ceny míru v roce 1946) končil svou čtyřicátou cestu kolem světa, když mu položili tuto otázku: „Povězte nám, co vás v průběhu vašich čtených cest nejvíce udivilo.“ Cestovatel přemýšlel a řekl: „Viděl jsem grandiózní hory v Himálájích. Přeplul jsem Pacifik a mám na to nezapomenutelnou vzpomínku. Ale zázrak zázraků jsem viděl na ostrově Cejlonu. Podle

svého zvyku jsem brzy ráno vyšel do krajiny, abych se soustředil před Bohem a abych se modlil. Objevil jsem v lese klidné místo, usadil jsem se tam, a tu jsem náhle uslyšel domorodce, který jasným hlasem citoval pasáž ze Skutků apoštolů (4,12): „Není v žádném jiném spasení; neboť není jiného jména pod nebem daného lidem, skrze které bychom mohli spaseni býti.“ Jedná se o jméno Ježíše, Božího Syna. Tento mladý člověk, který si pro sebe opakoval poselství, skrze něž obdržel spasení, a zářil radostí uprostřed této samoty, protože našel Spasitele, je nejzářivější vzpomínka z mých četných cest.“

Vy jste asi v mnoha směrech více obdařeni než ten domorodec na Cejlonu. Ale jestliže neznáte Ježíše, vaše domnělé výhody vám nebudou k žádnému užitku, až se budete muset postavit před Bohem.

---

15. listopad 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

neděle **16** listopad

A naděje nezahanbuje, nebo láska Boží rozlita jest v srdcích našich skrze Ducha svatého, kterýž dán jest nám.

Římanům 5,5

Myšlenky k Epištole Římanům

Jestliže nebereme v úvahu oslovení „milováním Božím“ v úvodu Epištoly – pak se v tomto verši po prvé mluví o Boží lásce a také po prvé o Duchu Svatém. Není to udivující?

Bůh nechal apoštola Pavla v této Epištole nejprve ukázat hříšnost člověka, a potom ospravedlnění hříšníka na základě Kristova díla smíření. To slouží také k tomu, aby věřícím křesťanům ukázal plnou jistotu Svého spasení. Jestliže postavení věřícího před Bohem a jeho naděje pro budoucnost spo-

čívají zcela na tom, že Boží *spravedlnost* je naprosto uspokojena a že ospravedlnění věřícího hříšníka přímo vyžaduje, pak je vyloučena každá nejistota. Taková naděje křesťana „nezahanbí“.

Avšak Bůh v Kristově činu smíření nejen působil *mimo* člověka pro jeho záchranu, nýbrž On poslal také Svého Ducha, který nyní *přebývá* ve věřících. Duch Svatý je nezrušitelná „pečeť“ víry, a zároveň „závdavek“ toho, že se Boží zaslíbení pro budoucnost jistě naplní (srovnej s Efezským 1,13.14).

Skrze Ducha Svatého je do našich srdcí „vylita“ Boží *láska* a Duch působí, aby si ji křesťan uvědomoval a následně se z ní radoval. Duch Boží uvádí věřícího také do hlubšího vztahu k Bohu jako Otci, neboť „svědčí s duchem naším, že jsme děti Boží“. Křesťan může s dětskou důvěrou říci: „Abba, Otče!“ (kap. 8,15.16)

(pokračování příští neděli)

16. listopad 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

pondělí **17** listopad

Símě jest slovo Boží. Lukáš 8,11

Rozsevač ten slovo rozsívá. Marek 4,14

Hned z jitra rozsívej símě své, a u večer nedávej odpočinutí ruce své; nebo ty nevíš, co jest lepšího, to-li či ono, čili obě jednostejně dobré jest. Kazatel 11,6

Setba a ten, kdo ji rozsívá

Pro to, aby se Boží slovo stalo účinnou setbou, má talent kazatele mnohem menší důležitost než si myslíme. Přesvědčivá výřečnost má úspěch ve věcech tohoto světa. Ale když se jedná o probuzení duše ke spasení, je prvořadá a nutná Boží práce. Věrné kázání, i když je velmi jednoduché, může sloužit Duchu Božímu, aby přivedl někoho ke

Spasiteli, zatím co vytříbené kázání zůstane bez účinku.

Když posluchači slyší poselství evangelia, hledí často až příliš na služebníka, který „rozsívá símě“, a málo na Toho, který dává vzrůst (1. Korintským 3,6). Semeno zůstává stejné, ať je rozséváno slabou rukou nebo rukou zručnější.

Připomeňme si také, že pravé obrácení není vnější změna některých zlých zvyků, nýbrž nové stvoření: děti vzpoury se stávají *Božími dětmi*.

Hleďme na velikost takové hodnosti, nabízené všem, kteří věří v Ježíše a v Jeho výkupné dílo (Jan 1,12.13). Čtenáři, máte ji už? Už jste se stal Božím dítětem? – A jestliže jste už skrze Boží milost a víru takto zbohacen (Efezským 2,8), pak mějte také srdce ochotné rozsévat símě spasení s důvěrou v Toho, jenž mu může dát vyklíčit.

17. listopad 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

úterý

18

listopad

**Kristus... hříchy naše na svém těle sám
nesl na dřevě.**1. Petra 2,24 (přel.)

Zde se mluví o Ježíši Kristu, jenž visel a zemřel na ostudném kříži. Tam jako zástupce nesl hříchy za všechny ty, kteří Jej pro sebe upřímnou vírou přijmou. Tak to říká Bible. Jinak řečeno: Říká to Bůh, jemuž Jeho Syn přinesl Sebe v oběť.

Zástupné oběti za viny jiných lidí se v tomto světě vyskytují zřídka. A tak už v ně lidé nevěří, ani tehdy ne, když se mluví o jediném Zástupci provinilých lidí před Bohem, jako právě nyní. Možná že se někdo považuje za příliš pokrokového, než aby věřil v tyto „staromódní ideje“ o zastupování, a řekne: K čemu je celé to povídání o oběti a vylití krve?

Ale ten, kdo zemře ve svých vinách, bude jednou muset, usvědčen svým vlastním svědomím, při vynesení rozsudku svatým Bohem říci: Byl to jasný sebeklam, když jsem odmítl evangelium. Musím svůj úděl připsat jen sám sobě.

Chtějme proto na to myslet včas: Před Bohem nemůže žádný sám obstát. To se často ukazuje už před pozemskými soudci. Vážení politikové musí opustit své místo, protože vyšetřovací komise přivedla na světlo něco, co nikdo nevěděl a co by dotyčného možná už dávno znemožnilo.

Mnozí se ve svém zoufalém postavení snaží svalit všechno na nějakého „obětního beránka“. Ale před Bohem nás kvůli našim pochybením a vinám může zastoupit jen jeden: Ježíš Kristus, Boží svatý obětní Beránek. I vy byste Jej měli blíže poznat a přijmout Ho.

---

18. listopad 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

středa **19** listopad

Pouštěj chléb svůj po vodě, nebo po mnohých dnech najdeš jej.

Kazatel 11,1

Apoštolé utvrzovali duší učedníků, a napomínali je, aby trvali u víře, a že musíme skrze mnohá souzení vjíti do království Božího.

Skutky ap. 14,22

Jak je možné přinést Bibli do zemí, které jsou Bohu nepřátelské? – Před lety dostalo několik křesťanů nápad, že vždy několik stránek předají v plastických sáčcích moři. Tímto způsobem se prováděla „evangelizace“ v Albánii z řeckých ostrovů.

Nepropustně svařené sáčky obsahovaly vždy jedno Evangelium s několika vysvětlivkami a trochu slámy, která způsobila, že pla-

valy. S mnoha modlitbami byly uvrženy do příznivého mořského proudu. Pak je vlny hnaly přes moře ke vzdálenému břehu. Bůh způsobil, že podnik byl úspěšný.

Jeden Albáanec nalezl na břehu Evangelium a jeho čtením byl obrácen. Při prohledávání břehu nasbíral ještě další sáčky a rozdal je druhým lidem. Věc byla odhalena a on byl odsouzen na 9 let do vězení. Když později nastala v Albánii svoboda, setkali se s ním křesťané a ptali se ho: „Musel jste kvůli nám jít do vězení. Necítíte proti nám nějakou hořkost?“ Odpověděl prostě: „Nikoli, stálo to za to.“

Po 9 letech vězení pro Krista se tento Albáanec po prvé účastnil křesťanské bohoslužby a obdržel celou Bibli.

Jen jedním jediným Evangeliem, bez jakékoli jiné křesťanské knihy, jej Pán nalezl, přesvědčil, postavil do Své služby a zachoval ho i v těžkém utrpení.

---

19. listopad 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

čtvrtek **20** listopad

**I vzhlédl Hospodin na Abele a na oběť jeho.
Na Kaina pak a na oběť jeho nevzhlédl.**

1. Mojžíšova 4,4.5

V Bibli mnohokrát čteme o lidech, kteří se nalézali v podobných okolnostech a jednali každý jinak.

Kain a Abel. Oba byli synové prvního lidského páru. Oba byli hříšníci, neboť zdělili hřích svých rodičů. Oba přinesli Bohu oběť. Abel obětoval zvíře. Porozuměl, že Bůh zabil zvířata, aby mohl obléci Adama a Evu jejich kůžemi. Tato zvířata musela zemřít na místě lidí, kteří upadli do hříchu. Abelova oběť to vyjádřila. Kainova oběť se skládala z výsledku jeho vlastní činnosti: Byla z úrod jím obdělávané země – byla to oběť bez krve. Avšak bez vylití krve není odpuštění.

Kain byl stejně tak hříšník jako Abel a zaslouhoval smrt. Avšak v jeho oběti nebylo uznání této skutečnosti. Proto zůstal ztraceným hříšníkem, který se později zcela od Boha vzdálil.

V Knize Rut se mluví o dvou ovdovělých ženách, které velmi milovaly svou věřící tchyni. Avšak jen jedna ji doprovázela až k jejímu lidu a k pravému Bohu. Ta druhá se vrátila zpět ke svým bohům – aniž by našla Boha a věčné spasení.

Když byl ukřižován Pán Ježíš, visel uprostřed dvou zločinců. Jeden prosil Spasitele o slitování a dostalo se mu obdivuhodné milosti. Ten druhý zemřel ve svých hříších.

Konečné cíle těchto lidí leží tak daleko od sebe, jak si to jen můžeme pomyslet. Věřící jsou ve slávě a na ty, kteří zemřeli v nevěře, čeká peklo.

---

20. listopad 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

pátek **21** listopad

I řekl také proti některým, kteří v sebe doufali, že by spravedliví byli, jiných za nic nevážíce, podobenství toto: Dva muži vstupovali do chrámu, aby se modlili, jeden farizeus, a druhý publikán (*celník*).

Lukáš 18,9.10

Včera jsme přemýšleli o několika příkladech lidí, kteří se ve stejných nebo podobných okolnostech zachovali naprosto jinak, a proto dosáhli také zcela rozdílných cílů. Jedni našli cestu k Bohu a k Pánu Ježíši, druzí skončili v odloučení od Boha.

V jednom podobenství vyprávěl Pán Ježíš o dvou naprosto různých lidech, kteří sice dělali totéž, ale vedlo to k naprosto rozdílným výsledkům. Jeden byl farizeus, to znamená velmi nábožný člověk, a druhý byl cel-

ník, to znamená člověk, v jehož životě bylo možné vidět mnoho špatného. Oba přišli do chrámu, aby se modlili. Farizeus se modlil „sám v sobě“ a děkoval Bohu, že není tak špatný jako mnoho z jeho bližních. Předkládal Bohu všechny své dobré skutky. Celník se naopak neodvažoval pozdvihnout oči k nebi, nýbrž bil se v hrud' a prostě prosil: „Bože, buď milostiv mně hříšnému.“

Nyní je důležité, co Pán Ježíš řekl k tomuto podobenství, které vyprávěl. Uzavřel je slovy ohledně celníka: „Odšel tento, ospravedlněn jsa, do domu svého, a ne onen. Nebo každý, kdož se povyšuje, bude ponížen; a kdož se poníží, bude povýšen.“ Myslím, že se to týká nás všech. Kéž by nikdo nebyl sám se sebou tak spokojen, že by si myslel, že nepotřebuje Spasitele. Pán jednou těm samospravedlivým ukáže jejich pravý stav před Bohem. Ale pak bude už pozdě k tomu, aby se ještě obrátili. Soudce už jen vynese rozsudek zatracení.

---

21. listopad 2003

„Dobrá setba“ **IGBA** Dillenburg, SRN

sobota **22** listopad

I půjdou tito do trápení věčného, ale spravedliví do života věčného.

Matouš 25,46

Věčné trápení

Kazatel zvěstoval evangelium, a přitom mluvil o věčném soudu. Po přednášce k němu přišel mladý muž a řekl: „Rád bych s vámi promluvil; mezi námi dvěma totiž existuje názorový rozdíl.“ – „A v čem spočívá?“ – „Nuže, vy jste řekl, že trápení hříšníků, kteří nečinili pokání, je věčné, a tomu já nevěřím.“

„Je-li tomu tak,“ řekl evangelista, „pak jste u mne na špatné adrese. Názorový rozdíl není totiž mezi námi dvěma, ale mezi Pánem Ježíšem a vámi. On ve Svém Slově říká: „Jděte ode mne zlořečení do ohně věčné-

ho!“ (Matouš 25,41) Mohu vám tedy jen radit, abyste neprodleně šel k Pánu Ježíši a s Ním si vyjasnil otázku věčného trápení.“

Đábel se pokouší lidem namluvit, že pro Boha lásky je nemožné uvrhnout Svá stvoření *navěky* do pekla. Avšak nenechme se mýlit! Věčný Bůh prohlašuje ve Svém Slově, že existuje jak věčná sláva, tak také věčné trápení.

Komu máme věřit? Samozřejmě že Bohu a Jeho Slovu. Smrt Božího Syna na kříži byla nutná, aby byl vyřešen problém hříchu a aby mohlo být odpuštěno každému člověku, jenž uvěří ve Spasitele. Tak svatý je Bůh a tak hrozný je hřích v Jeho očích.

---

22. listopad 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

neděle **23** listopad

Kristus zajisté, když jsme my ještě mdlí byli, v čas příhodný za bezbožné umřel.

Římanům 5,6

Myšlenky k Epištole Římanům

Boží láska byla skrze Ducha Svatého, který přebývá ve věřících křesťanech, „rozlita“ do jejich srdcí. Křesťané se tak mohou těšit z Boží lásky.

Tato láska, která v nich nyní působí, se předtím ukázala v celé své plnosti ve smrti Krista. Kristus, „když jsme my ještě byli bez síly, v příhodný (určený) čas“ za nás zemřel. Ten určený čas přišel, když se zcela nepopíratelně prokázalo, že člověk je neschopný zachovávat Boží zákon a je dokonce Božím nepřitelem, protože ukřižoval Božího Syna. Slovem „bez síly, mdlý“ je tedy ještě jednou

zdůrazněno, že žádný člověk – ani ten nejzbožnější – nemohl ke své záchraně a ospravedlnění ničím přispět.

Charakterem pravé, božské lásky je: jít na smrt za hříšníky, ba za „bezbožné“. Jen na tomto základě bylo možné, aby „bezbožníci“ mohli být ospravedlněni (srovnej kap. 3,24.25; 4,5).

Zatím co základní výrok tohoto verše byl probrán v předchozích kapitolách, je jeho opakování významné v souvislosti 5. kapitoly. Zde jde o to, aby byla ukázána Boží láska: Když Bůh věřícího miluje tak, že za něho dal Svého Syna v době, kdy člověk byl ještě „bez síly“, ba „bezbožný“, pak to podtrhuje jistotu a konečnou platnost spasení!

Je pravda, že „Bůh je světlo“ a nenávidí hřích. A Boží hněv přijde na každého hříšníka, který nepřijme poselství o spasení. Avšak Bůh je také láska a spasení křesťana má svůj původ a jistotu v Boží lásce.

(pokračování příští neděli)

---

23. listopad 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

pondělí **24** listopad

A když uslyšel, že by byl Ježíš Nazaretský, počal volati a říci: Ježíši, synu Davídův, smiluj se nade mnou.

Marek 10,47

Muž, který k Němu volal

Pán Ježíš opustil Jericho a šel do Jeruzaléma. U cesty seděl Bartimeus, slepý žebrák. Slyšel, že Ježíš jde kolem. To byla příležitost jeho života a začal na Něho volat, aby se nad ním slitoval. Samospravedliví, nábožní lidé, kteří se domnívali, že Kristus nepřišel pro tento druh lidí, chtěli aby mlčel. Ale on si nikým nedal zavřít ústa.

Neříká Písmo: „Vzývejte jej, dokud blízko jest!“ ? Volal tím hlasitěji. Měl se před lidmi stydět za to, že potřeboval slitování a milost?

Ne! Z těch tak rozumných lidí, ať už se posmívali nebo byli zbožní, mu nikdo nemohl pomoci. Jen Kristus k tomu měl moc. A nad Bartimeem se slitoval! Zázračným způsobem mu pomohl.

Ještě nikdo se neobracel nadarmo k Jeho milosti. Obrátili jste se už k Němu? Možná že se bojíte posměvačů, lhostejných lidí, lidí zdánlivě samospravedlivých a zdánlivě zbožných. Ach, to je přece tak lidské! Možná že se také urážíte na chování jiných. Ale každý potřebuje Vykupitele. Udělejte to jako Bartimeus: Nenechte se nikým zadržet. Pán Ježíš na vás čeká. „Dobré myslí buď, vstaň, volá tě!“

„A není v žádném jiném spasení; neboť není jiného jména pod nebem daného lidem, skrze které bychom mohli spaseni býti.“ (Skutky ap. 4,12)

---

24. listopad 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

úterý **25** listopad

**Jako skrze jednoho člověka hřích na svět
všel a skrze hřích smrt, a tak na všechny
lidi smrt přišla, protože všichni zhřešili.**

Římanům 5,12

Hřích, toto bující zlo, je jistě tou největší špatností světa. O tom nechtě si nikdo nedělá iluze. Hřích proniká celý náš život a přináší nám smrt, jak to říká náš dnešní verš.

Vezměme si názorný příklad ze světa mikroorganismů. Malá, obávaná řasa, známá pod jménem „řasa-zabiják“, je doma v tropických vodách. Před několika lety byla zavlečena z mořského akvária v Monte Carlu do Středozemního moře. Od té doby se zmocnila už několika tisíců hektarů mořského dna u pobřeží Středozemního moře.

Tam, kde se vynoří, roste bujně, zatlačuje postupně všechny mořské rostliny i drobné živočichy a ti umírají. Až dosud neexistuje účinná metoda boje proti ní.

Tak je tomu také s hříchem. Všichni jsme jím více či méně poznamenaní; naše vlastní chování, ale také chování lidí všeobecně, to dokazuje. „Všeliké myšlení srdce jejich nebylo než zlé po všecken čas.“ O tom čteme v Bibli (1. Mojžíšova 6,5). Ani proti hříchu „ještě nevyrostla léčivá bylina“, jak je to vidět z výkonu trestů, a také je to známé z vychovatelství.

Tady nepomůže žádný pokus o zlepšení; musí tu být zcela nový člověk. Bible nám sděluje, že v Ježíši Kristu se může každý, jenž má trápení se svými hříchy, stát „novým stvořením“. Obratě se k Němu, aby vám mohly být hříchy odpuštěny. On nesl trest za hříchy věřících lidí. Očištění jejich minulosti je předpokladem pro nový začátek.

---

25. listopad 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

středa **26** listopad

Nebo národové ti, kterýmiž vládnouti budeš, planetářů a věstců poslouchají, tobě pak toho nedopouští Hospodin Bůh tvůj.

5. Mojžíšova 18,14

Bůh zakázal Svému izraelskému lidu zaměstnávat se věštěním, kouzly a jinými okultními věcmi. Jeho varování před každým druhem pověry a Jeho zákazy vzhledem k všemu okultnímu platí také nám. Bůh říká, že pro Něho jsou takové věci ohavností.

Do tohoto okruhu patří také hvězdopravectví. Bůh říká: „Nechať se nyní postaví hvězdáři, kteříž spatřují hvězdy, a oznamují na každý měsíc, a vysvobodí tě z toho, což přijít má na tě. Aj, jako pleva jsou, oheň popálí je!“

Jen Bůh je Pomocník a Rádce lidí. On chce, aby každý přišel se svými otázkami a trápením k Němu. Zakazuje nám hledat radu a pomoc u věštců, astrologů, jasnovidců, uzdravovačů duchů, magnetopatů nebo hypnotizérů. To platí i tehdy, když někdo tvrdí, že činí dobré a že má své „nadpřirozené síly“ od Boha. – Mnozí z nevědomosti anebo i vědomě hledali pomoc tam, kde to Bůh zakázal. Tím se dostali pod vliv démonských mocí, které působí na ducha, duši i tělo ničivě.

Ježíš Kristus však zcela osvobozuje. Jemu patří všechna moc ve viditelném i neviditelném světě. Ten, kdo chce zakusit plné osvobození z okultních svazků, se musí s vážnou modlitbou obrátit na Ježíše Krista, Pána, vyznat před Ním upřímně všechnu svou vinu, uvěřit v Jeho vykupující moc a bez zábran Mu vydat svůj život. Ježíš Kristus říká: „Jestliže vás Syn vysvobodí, právě svobodni budete.“ (Jan 8,36)

---

26. listopad 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

čtvrtek **27** listopad

**A uložil Hospodin čas jistý, řka: Zítřa učí-
ní Hospodin věc takovou na zemi.**

2. Mojžíšova 9,5

Všichni máme své schůzky, své termíny, které se pokoušíme dodržet. Víte, že i Bůh má pevně stanovené termíny, které nikdy nebudeme moci obejít? Musíme je dodržet, ať chceme nebo nechceme.

V Epištole Židům 9,27 je napsáno: „Uloženo jest lidem jednou umřítí, a potom bude soud.“ Tak to stanovil Bůh. Na tom nikdo nemůže nic změnit. Ale můžeme se na to připravit. Jak? Tím, že přijmeme nabídku Boží milosti, to znamená, že k Němu půjdeme s vyznáním svých hříchů a vděčně s vírou

přijmeme spasení v Pánu Ježíši. Pak nám bude odpuštěna naše vina a nemusíme se už bát soudu a zatracujícího odsudku.

Jakmile se člověk vírou v Pána Ježíše stal Božím dítětem, smí s radostí myslet na jiný Bohem stanovený termín: na příchod Pána Ježíše, aby vzal věřící k sobě. Tuto chvíli smí věřící nynější doby očekávat. Kristus může přijít už dnes, aby Svůj lid provždy vzal z tohoto světa k sobě do slávy.

Dokud to není tak daleko, může být, že to náš Bůh a Otec určil pro nás ještě jinak. Mohou nás postihnout těžké, nebezpečné nebo nesnadné dny. Jeden onemocní, druhý je bez práce, třetí prožívá hořká zklamání. Bůh to ví. On to dopustil nebo způsobil. Měli bychom se v Jeho škole ještě tak mnohému naučit, ale zároveň s Ním také učinit zvláštní zkušenosti, přinášející požehnání.

---

27. listopad 2003

„Dobrá setba“ **IGBA** Dillenburg, SRN

pátek

28

listopad

I odpověděv Ježíš, řekl jim: Nepotřebují zdraví lékaře, ale nemocní. Nepřišel jsem volati spravedlivých, ale hříšných ku pokání.

Lukáš 5,31.32

„Nikdo nemá volnost stát se křesťanem; člověk se ke křesťanství „neobráti“, musí k tomu být dostatečně nemocný.“ Když Friedrich Nietzsche toto psal, chtěl učinit křesťanskou víru opovrženímohodnou. Vždyť Nietzsche celou silou svého rozumu ustavičně bojoval proti křesťanství. A tu by bylo možné označit za ironii, že tímto výrokem potvrzuje základní výrok evangelia: Ježíš Kristus totiž nepřišel, aby uzdravil „zdravé“, nýbrž „nemocné“, aby zachránil hříšníky. Křesťanství není náboženství pro „šlecht-

né“, nýbrž jediná cesta, kterou Bůh dal ke spasení ztracených lidí.

To, že se Ježíš Kristus staral o takové, kteří vedli mravně zkažený život, vyvolávalo tehdy údiv nábožných lidí. Nevěděli, jak Bůh posuzuje *každého* člověka: „Není spravedlivého, ani jednoho... Všichni zajisté zhřešili a nemají slávy Boží.“ (Římanům 3,10.23) Ale právě takoví, kteří vzdychali pod svým hříšným životem, byli připraveni uznat Boží úsudek. Když přišli se svou vinou k Ježíši Kristu, našli spasení a odpuštění.

Nietzsche si hrál s pravdou. Když sám, abychom zůstali u jeho slov, „byl dost nemocný“, už pro něho neexistovala možnost přijít k víře. Na konci svého života upadl do duchovní pomatenosti. Na něm se potvrdilo slovo Bible: „Nemylte se, Bůh nebude oklamán (*posmíván*); nebo cožkoli rozsíval by člověk, to bude i žítí.“ (Galatským 6,7)

---

28. listopad 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

sobota **29** listopad

Než to vím, že byv slepý, nyní vidím.

Jan 9,25

Žádná teorie – skutečnost!

Měli byste si rozhodně přečíst devátou kapitolu Janova Evangelia. Člověk od narození slepý, kterého Pán Ježíš Kristus uzdravil, se nepokouší svůj případ vysvětlit. Není v stavu rozebírat zázrak, a také ho to nijak nezajímá. Je tu skutečnost, která mu stačí: „To vím,“ říká, „že byv slepý, nyní vidím.“ Nebylo to pro něho žádné učení, nýbrž něco zřejmého. Když je povolán před knížata svého lidu, je naprosto pevný a klidný. Můžete si říkat, co chcete; celý svět mne může přesvědčovat, že mé uzdravení je teoreticky

nemožné; já budu stále jen opakovat: „Byl jsem slepý a nyní vidím.“

Tento muž byl slepý už mnoho let. Od svého narození. Věděl, co to znamená být slepý. Až do svého uzdravení neviděl ani svět v jeho tvářnosti, ani Boha v Osobě Ježíše Krista. Ale jednoho dne uviděl svítit slunce a chodit kolem sebe lidi. Viděl před sebou Ježíše, Božího Syna. V jeho životě se odehrála zásadní a nepopíratelná událost. To je obraz proměny, kterou vyvolává Boží pravda v duši člověka.

Křesťanské víře člověk nemusí v první řadě rozumět, nýbrž ji má především žít. Víra nese důkaz sama v sobě. Není to závěr logického řetězce důkazů, který by byl přístupný snad jen inteligentům. Víra musí být přijata v pokoře před Bohem.

---

29. listopad 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

neděle **30** listopad

**Neboť sotva kdo za spravedlivého umře,
ač za dobrého by někdo snad i umřítí
směl.**

Římanům 5,7

Myšlenky k Epištole Římanům

Kristus, Boží Syn, zemřel za „bezbožné“. To je mocný důkaz o Boží lásce (5. a 6. verš). Abychom dobře rozuměli charakteru Boží lásky, jsou proti ní v 7. verši postaveny možnosti lidské lásky. Tak jako miluje Bůh, nemůže milovat žádný člověk. Lidská láska hledá většinou něco přitažlivého, něco milování hodného v předmětu své lásky. Před spravedlivým, korektním člověkem můžeme mít úctu, ale lásku v nás jeho způsob nevyvolá. Když se ale nějaký člověk nadto prokáže jako plný dobroty, pak tu snad je i na-

děje, že někdo za něho zemře. V člověku je „přirozená láska“, která jej ve zvláštních situacích může uschopnit k tomu, aby se obětoval za nějakého přítele nebo některého příslušníka rodiny.

Když se však lidé stále více vzdalují od božských měřítek hodnot, pak přibývá „sobectví“, a z takových pozoruhodných skutků „přirozené lásky“, kterou Bůh vložil do Svého stvoření, je už jen zřídka co vidět (srovnej s 2. Timoteovi 3,1-4).

Kristus sám jednou řekl: „Většího milování (lásky) nad to žádný nemá, než aby duši (život) svou položil za přátele své.“ (Jan 15, 13) V návaznosti na to nazval Své učedníky „přáteli“. A přece jde Kristova láska nekonečně dále než největší láska, která je mezi lidmi možná. Neboť „přáteli“ nejsou učedníci Pána Ježíše proto, že by v nich samých bylo něco přitažlivého. To ukazuje 8. verš v Římanům 5.

(pokračování příští neděli)

30. listopad 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN